ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 29ης Απριλίου 1999 *

Στην υπόθεση C-267/97,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Cour supérieure de justice (Λουξεμβούργο) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971 για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Éric Coursier

και

Fortis Bank SA,

Martine Bellami, συζύγου Coursier,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 31, πρώτο εδάφιο, της προπαρατεθείσας Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1989, L 285, σ. 1),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J.-P. Puissochet, πρόεδρο τμήματος, P. Jann, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann και D. A. O. Edward (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: A. La Pergola
γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— ο E. Coursier, εκπροσωπούμενος από τον Jean Kauffman, δικηγόρο Λουξεμβούργου,

— η Fortis Bank SA, εκπροσωπούμενη από τον Jean-Paul Noesen, δικηγόρο Λουξεμβούργου,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους José Luis Iglesias Buhigues, νομικό σύμβουλο, και Gérard Berscheid, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις του E. Coursier, της Fortis Bank SA και της Επιτροπής, κατά τη συνεδρίαση της 2ας Απριλίου 1998,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 28ης Μαΐου 1998,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με απόφαση της 26ης Ιουνίου 1997, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 22 Ιουλίου 1997, το Cour supérieure de justice υπέβαλε, δυνάμει του Πρωτοκόλλου της 3ης Ιουνίου 1971, για την ερμηνεία από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, προδικαστικό ερώτημα σχετικά με την ερμηνεία του άρθρου 31, πρώτο εδάφιο, της προπαρατεθείσας Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 (ΕΕ 1982, L 388, σ. 7), όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 24), με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1) και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας (ΕΕ 1989, L 285, σ. 1, στο εξής: Σύμβαση των Βρυξελλών).

2 Το ερώτημα ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του E. Coursier, κατοίκου Γαλλίας, αφενός, και της Fortis Bank SA (στο εξής: Fortis), με έδρα το Λουξεμ-

βούργο, καθώς και της M. Bellami, συζύγου Coursier, κατοίκου Γαλλίας, αφετέρου, με αντικείμενο την εκτέλεση στο Λουξεμβούργο αποφάσεως που εξέδωσε στις 6 Ιανουαρίου 1993 το cour d'appel de Nancy (Γαλλία) (στο εξής: επίδικη απόφαση), δυνάμει της οποίας το ζεύγος Coursier-Bellami υποχρεώθηκε να επιστρέψει στη Fortis το ποσό δανείου που τους είχε χορηγήσει.

3 Η Fortis ενέκρινε στις 13 Αυγούστου 1990 υπέρ του ζεύγους Coursier-Bellami δάνειο ύψους 480 000 φράγκων Λουξεμβούργου (LFR). Λόγω αμελείας των δανειοληπτών, η Fortis κατήγγειλε στις 22 Μαρτίου 1991 τη σύμβαση δανείου και ενήγαγε το ζεύγος Coursier-Bellami ενώπιον του δικαστηρίου της κατοικίας του, δυνάμει των άρθρων 13 και 14 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, διατάξεων περί δικαιοδοσίας σε υποθέσεις συμβάσεων που συνάπτουν οι καταναλωτές. Το αίτημα της Fortis ικανοποιήθηκε με την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, βάσει της οποίας το ζεύγος Coursier-Bellami υποχρεώθηκε να επιστρέψει ποσό ύψους 563 282 LFR, εντόκως με συμβατικό επιτόκιο, και καταδικάστηκε στα δικαστικά έξοδα. Η εν λόγω απόφαση επιδόθηκε στους οφειλέτες στις 24 Φεβρουαρίου 1993.

4 Με απόφαση της 1ης Ιουλίου 1993, το tribunal de commerce de Briey (Γαλλία) μετέτρεψε τη διαδικασία δικαστικής εξυγιάνσεως του E. Coursier, λιανοπωλητή ποτών στο Rehon (Γαλλία), σε δικαστική εκκαθάριση, στο πλαίσιο της οποίας η Fortis προέβη σε αναγγελία απαιτήσεως.

5 Με απόφαση της 16ης Ιουνίου 1994 (στο εξής: απόφαση περί πτωχεύσεως), το ίδιο tribunal κήρυξε περατωθείσα τη δικαστική εκκαθάριση λόγω ανεπαρκείας ενεργητικού και διευκρίνισε ότι «οι πιστωτές ανακτούν το ατομικό δικαίωμά τους να στραφούν κατά του πτωχεύσαντος αποκλειστικά υπό τις προβλεπόμενες στο άρθρο 169 του νόμου της 25ης Ιανουαρίου 1985 προϋποθέσεις».

6 Το άρθρο 169, πρώτο εδάφιο, του νόμου 85-98, της 25ης Ιανουαρίου 1985, περί της εκκαθαρίσεως των αγαθών και περί του δικαστικού διακανονισμού των επιχειρήσεων, το οποίο εντάσσεται στο τμήμα ΙΙ «Περάτωση της διαδικασίας δικαστικής εκκαθαρίσεως» του νόμου, όπως η ανωτέρω διάταξη ισχύει από 1ης Οκτωβρίου 1994, χωρίς να τροποποιεί, όσον αφορά τους σκοπούς της υπό κρίση υποθέσεως, την προγενέστερη διατύπωση της διατάξεως, έχει ως εξής:

«Η απόφαση περί περατώσεως της δικαστικής εκκαθαρίσεως λόγω ανεπαρκείας ενεργητικού δεν οδηγεί σε ανάκτηση του ατομικού δικαιώματος των πιστωτών να στραφούν κατά του οφειλέτη, εκτός και αν η πίστωση είναι προϊόν:

1) ποινικής καταδίκης είτε για λόγους ασχέτους προς την επαγγελματική δραστηριότητα του οφειλέτη είτε λόγω διαπράξεως φορολογικής απάτης επ' ωφελεία αποκλειστικά και μόνον, σε παρόμοια περίπτωση, του δημοσίου ταμείου.

2) δικαιωμάτων που απορρέουν υπέρ του πιστωτή.

Πάντως, ο εγγυητής ή ο συνοφειλέτης, ο οποίος κατέβαλε το ποσό αντί του οφειλέτη, έχει τη δυνατότητα να στραφεί κατ' αυτού».

7 Δεδομένου ότι στη συνέχεια ο E. Coursier άρχισε να ασκεί, υπό την ιδιότητα του διακινουμένου εργαζομένου, μισθωτή δραστηριότητα στο Λουξεμβούργο, η Fortis κίνησε ενώπιον του justice de paix de Luxembourg διαδικασία κατασχέσεως του μισθού του. Στα πλαίσια της ανωτέρω διαδικασίας, ο πρόεδρος του tribunal d'arrondissement de Luxembourg εξέδωσε στις 2 Ιουλίου 1996, δυνάμει της Συμβάσεως των Βρυξελλών, διάταξη περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου της επίδικης αποφάσεως.

8 Με δικόγραφα που κατέθεσε στις 9 και 14 Αυγούστου 1996, ο E. Coursier άσκησε, σύμφωνα με το άρθρο 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, έφεση κατά της εν λόγω διατάξεως ενώπιον του Cour supérieure de justice, με το αιτιολογικό ότι, εφόσον, σύμφωνα με το άρθρο 169, πρώτο εδάφιο, του νόμου 85-98, η επίδικη απόφαση δεν είναι πλέον εκτελεστή στη Γαλλία, δεν μπορεί να περιβληθεί τον εκτελεστήριο τύπο ούτε στο Λουξεμβούργο, δυνάμει του άρθρου 31 της Συμβάσεως των Βρυξελλών.

9 Κατά το άρθρο 1, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, η Σύμβαση εφαρμόζεται σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ανεξάρτητα από το είδος του δικαστηρίου. Πάντως, σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο, σημείο 2, της ιδίας διατάξεως, εξαιρούνται από το πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως οι πτωχεύσεις, οι πτωχευτικοί συμβιβασμοί και άλλες ανάλογες διαδικασίες.

10 Το άρθρο 31, πρώτο εδάφιο, το οποίο εντάσσεται στο τμήμα 2, τιτλοφορούμενο «Εκτέλεση», του τίτλου ΙΙ της Συμβάσεως των Βρυξελλών, προβλέπει:

«Απόφαση που εκδόθηκε και είναι εκτελεστή σε συμβαλλόμενο κράτος εκτελείται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος αφού περιβληθεί εκεί τον εκτελεστήριο τύπο, μετά από αίτηση κάθε ενδιαφερομένου.»

11 Εκτιμώντας ότι η διαφορά έθετε ζήτημα ερμηνείας της Συμβάσεως των Βρυξελλών, το Cour supérieure de justice ανέστειλε την ενώπιόν του διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Ερωτάται αν απόφαση, εκδοθείσα στα πλαίσια διαδικασίας δικαστικής εκκαθαρίσεως στη χώρα προελεύσεως, ήτοι υποθέσεως μη εμπίπτουσας στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως των Βρυξελλών και μη δυναμένης να αναγνωριστεί στη χώρα αναγνωρίσεως δυνάμει του εθνικού δικαίου της, αλλά παρέχουσας, στη χώρα όπου εξεδώθη, στον έναν διάδικο ασυλία εκτελέσεως της αποφάσεως

της οποίας ζητείται η έκδοση εκτελεστηρίου τύπου, επηρεάζει το εκτελεστόν από το οποίο εξαρτάται η αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 31, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως.»

Επί του περιεχομένου του προδικαστικού ερωτήματος

12 Για να δοθεί απάντηση στο υποβληθέν ερώτημα, επιβάλλεται να εντοπισθούν, προκαταρκτικώς, τα στοιχεία της δικογραφίας που αφορούν το περιεχόμενο και τα έννομα αποτελέσματα της επίδικης αποφάσεως, καθώς και της αποφάσεως περί πτωχεύσεως.

13 Όπως προκύπτει από την ίδια της τη διατύπωση, η επίδικη απόφαση περιεβλήθη τον εκτελεστήριο τύπο. Επιδόθηκε στο ζεύγος Coursier-Bellami στις 24 Φεβρουαρίου 1993 και, μη ασκηθείσας αναιρέσεως κατ' αυτής, κατέστη τελεσίδικη.

14 Ως γνωστόν, παρόμοια απόφαση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως των Βρυξελλών και ως τοιαύτη διέπεται από τις ευεργετικές διατάξεις του καθεστώτος αναγνωρίσεως και εκτελέσεως που προβλέπονται στον τίτλο ΙΙΙ.

15 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, το ζεύγος Coursier-Bellami δεν ισχυρίζεται ότι η υποχρέωση καταβολής του αναγνωρισμένου δικαστικώς, μέσω της επίδικης αποφάσεως, χρέους εκπληρώθηκε λόγω εξοφλήσεώς του ή για άλλη αιτία, όπως είναι η παραγραφή.

16 Η απόφαση περί πτωχεύσεως αφορά ζήτημα, και συγκεκριμένα την πτώχευση, το οποίο αποκλείεται ρητώς από το πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως των Βρυξελλών, δυνάμει του άρθρου 1, δεύτερο εδάφιο, σημείο 2, αυτής.

17 Όπως προκύπτει από τον φάκελο της κύριας δίκης, το tribunal de commerce de Briey κήρυξε, σύμφωνα με το άρθρο 167 του νόμου 85-98, την περάτωση της δικαστικής εκκαθαρίσεως, εκτιμώντας ότι η συνέχιση της διαδικασίας αυτής κατέστη ανέφικτη λόγω της ανεπαρκείας ενεργητικού.

18 Σύμφωνα με το άρθρο 169, πρώτο εδάφιο, του νόμου 85-98, η απόφαση περί περατώσεως της δικαστικής εκκαθαρίσεως λόγω ανεπαρκείας ενεργητικού έχει ως συνέπεια την απαγόρευση ασκήσεως, εκ μέρους των πιστωτών, ατομικών αγωγών κατά του οφειλέτη. Σύμφωνα με τα πληροφοριακά στοιχεία που διαθέτει το Δικαστήριο, η διάταξη αυτή δεν έχει ως αποτέλεσμα την εξάλειψη της υποχρεώσεως καταβολής που φέρει ο οφειλέτης, ο οποίος εξακολουθεί να βαρύνεται έναντι του πιστωτή, οπότε, σε περίπτωση εκπληρώσεως της υποχρεώσεώς του αυτής με την αυθόρμητη καταβολή του χρέους αυτοπροσώπως στον πιστωτή, η σχετική καταβολή δεν μπορεί να χαρακτηριστεί αχρεώστητη ώστε να αναζητηθεί.

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

19 Κατά τη Fortis, το άρθρο 169 του νόμου 85-98 αναγνωρίζει ένα είδος ασυλίας εκτελέσεως, αποκλειστικά υπέρ του E. Coursier και μόνον εντός του γαλλικού εδάφους, χωρίς να αφαιρεί από την επίδικη απόφαση τον εγγενή εκτελεστικό χαρακτήρα της, όπως αυτός απορρέει από το άρθρο 31, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών.

20 Ο E. Coursier φρονεί ότι, δυνάμει του άρθρου 169 του νόμου 85-98, η επίδικη απόφαση απώλεσε την εκτελεστότητά της έναντι αυτού. Όπως προκύπτει ειδικότερα από τη διατύπωση του άρθρου 31, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών, η προσωπική ασυλία εκτελέσεως, της οποίας απολαύει στο γαλλικό έδαφος, ισχύει υπέρ του και εντός των λοιπών συμβαλλομένων κρατών.

21 Κατά την Επιτροπή, η επίδικη απόφαση δεν πληροί την κατά το άρθρο 31, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών προϋπόθεση ότι η απόφαση πρέπει να μπορεί όντως να εκτελεστεί στο κράτος προελεύσεως. Συγκεκριμένα, δεν συντρέχει λόγος να αναγνωριστεί στην επίδικη απόφαση κύρος και αποτελεσματικότητα υπέρτερα εκείνων που τη χαρακτηρίζουν ήδη στο κράτος προελεύσεως. Συναφώς, έστω και αν η απόφαση περί πτωχεύσεως δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως των Βρυξελλών, δυνάμει του άρθρου 1, δεύτερο εδάφιο, σημείο 2, ασκεί κάποια επιρροή ώστε να τη συνδέει αρρήκτως με την εκτέλεση της επίδικης αποφάσεως.

22 Ενόψει της διατυπώσεως του προδικαστικού ερωτήματος, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι απόφαση όπως η επίδικη μπορεί, κατ' αρχήν, να υπαχθεί στις ευεργετικές διατάξεις του καθεστώτος αναγνωρίσεως των αποφάσεων, όπως προβλέπει το πρώτο τμήμα του τίτλου ΙΙΙ (άρθρα 26 έως 30) της Συμβάσεως των Βρυξελλών.

23 Το καθεστώς εκτελέσεως των αποφάσεων προβλέπεται στο τμήμα 2 του τίτλου ΙΙΙ (άρθρα 31 έως 45) της Συμβάσεως των Βρυξελλών. Όπως προκύπτει από το άρθρο 31, πρώτο εδάφιο, το οποίο εντάσσεται στο ανωτέρω καθεστώς, το εκτελεστόν της αποφάσεως εντός του κράτους προελεύσεως αποτελεί προϋπόθεση για την εκτέλεση της εν λόγω αποφάσεως εντός του κράτους αναγνωρίσεως.

24 Πάντως, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός, του ζητήματος αν μια δικαστική απόφαση είναι, από τυπική άποψη, εκτελέσιμη και, αφετέρου, του ζητήματος αν η απόφαση αυτή δεν μπορεί πλέον να εκτελεστεί λόγω της εξοφλήσεως του χρέους ή εξ άλλης αιτίας.

25 Συναφώς, η Σύμβαση των Βρυξελλών επιδιώκει την προώθηση της ελεύθερης κυκλοφορίας των δικαστικών αποφάσεων μέσω της θεσπίσεως απλής και ταχείας διαδικασίας εντός του συμβαλλομένου κράτους όπου ζητείται η εκτέλεση αλλοδαπής αποφάσεως. Η διαδικασία περιαφής του εκτελεστηρίου τύπου αποτελεί αυτοτελές και πλήρες σύστημα (βλ., προς την κατεύθυνση αυτή, αποφάσεις της 2ας Ιουλίου 1985 στην υπόθεση 148/84, Deutsche Genossenschaftsbank, Συλλογή 1985, σ. 1981, σκέψη 17, και της 21ης Απριλίου 1993 στην υπόθεση C-172/91, Sonntag, Συλλογή 1993, σ. I-1963, σκέψεις 32 και 33).

26 Έτσι, σύμφωνα με το άρθρο 34 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, η διαδικασία που σκοπεί στη λήψη αδείας εκτελέσεως διεξάγεται ταχύτατα, χωρίς ο διάδικος, κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση, να έχει, στο στάδιο αυτό της διαδικασίας, δικαίωμα υποβολής παρατηρήσεων.

27 Κατά το άρθρο 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, το πρόσωπο κατά του οποίου ζητείται η εκτέλεση μπορεί να υποβάλει παρατηρήσεις μόνο σε μεταγενέστερο στάδιο της διαδικασίας, ήτοι στο πλαίσιο προσφυγής κατά της αποφάσεως με την οποία επιτρέπεται η εκτέλεση και ενώπιον ενός από τα απαριθμούμενα στο άρθρο 37, πρώτο εδάφιο, της εν λόγω Συμβάσεως δικαστήρια.

28 Έτσι, το Δικαστήριο έκρινε ότι η Σύμβαση των Βρυξελλών περιορίζεται στη ρύθμιση της διαδικασίας περιαφής με τον εκτελεστήριο τύπο των αλλοδαπών αποφάσεων χωρίς να υπεισέρχεται στην ίδια την εκτέλεση, η οποία εξακολουθεί να ρυθμίζεται από το εθνικό δίκαιο του επιληφθέντος δικαστηρίου (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Deutsche Genossenschaftsbank, σκέψη 18, καθώς και απόφαση της 4ης Φεβρουαρίου 1988 στην υπόθεση 145/86, Hoffmann, Συλλογή 1988, σ. 645, σκέψη 27).

29 Υπό τις περιστάσεις αυτές, όπως προκύπτει από τη γενική οικονομία της Συμβάσεως των Βρυξελλών, ο όρος «εκτελεστή» που απαντά στο άρθρο 31 της Συμβάσεως αφορά αποκλειστικώς την εκτελεστότητα, από τυπικής απόψεως, των αλλοδαπών αποφάσεων και όχι τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορούν να εκτελεστούν στο κράτος προελεύσεως οι αποφάσεις αυτές.

30 Η εν λόγω ερμηνεία ενισχύεται από την έκθεση επί της Συμβάσεως της 26ης Μαΐου 1989 (ΕΕ 1990, C 189, σ. 35). Σύμφωνα με το σημείο 29 της εκθέσεως, μολονότι η έκφραση «αφού κηρυχθεί εκεί εκτελεστή» που απαντά στο άρθρο 31 της Συμβάσεως των Βρυξελλών αντικατέστησε την έκφραση «αφού περιβληθεί εκεί τον εκτελεστήριο τύπο» της αρχικής διατυπώσεώς της, προκειμένου να ευθυγραμμιστεί η εν λόγω Σύμβαση προς εκείνη του Λουγκάνο, της 16ης Σεπτεμβρίου 1988, για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε εθνικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1988, L 319, σ. 9), οι δύο αυτές εκφράσεις μπορούν να θεωρηθούν ως σχεδόν ισοδύναμες.

31 Επομένως, απόφαση όπως η επίδικη, η οποία περιάπτεται τυπικώς τον εκτελεστήριο τύπο, πρέπει να εμπίπτει, κατ' αρχήν, στις ευεργετικές διατάξεις του καθεστώτος εκτελέσεως, όπως προβλέπει ο τίτλος ΙΙ της Συμβάσεως των Βρυξελλών.

32 Όσον αφορά απόφαση όπως η απόφαση περί πτωχεύσεως, ζήτημα ρητώς αποκλειόμενο από το πεδίο εφαρμογής της Συμβάσεως των Βρυξελλών, εναπόκειται στο δικαστήριο του κράτους αναγνωρίσεως, στο πλαίσιο προσφυγής ασκουμένης δυνάμει του άρθρου 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, να καθορίσει, σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας του, συμπεριλαμβανομένων των κανόνων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, ποια είναι τα εντεύθεν έννομα αποτελέσματα στο έδαφος της χώρας του.

33 Κατόπιν αυτού, η απάντηση που αρμόζει στο υποβληθέν ερώτημα είναι ότι ο όρος «εκτελεστή» που απαντά στο άρθρο 31, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως των Βρυξελλών έχει την έννοια ότι αναφέρεται αποκλειστικώς στην εκτελεστότητα, από τυπικής απόψεως, των αλλοδαπών αποφάσεων και όχι στις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορούν να εκτελεστούν οι εν λόγω αποφάσεις στο κράτος προελεύσεως. Εναπόκειται στο δικαστήριο του κράτους αναγνωρίσεως, στο πλαίσιο προσφυγής ασκουμένης σύμφωνα με το άρθρου 36 της Συμβάσεως των Βρυξελλών, να προσδιορίσει, σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας του, συμπεριλαμβανομένων των κανόνων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, ποια είναι τα έννομα αποτελέσματα αποφάσεως εκδοθείσας στο κράτος προελεύσεως, στα πλαίσια διαδικασίας δικαστικής εκκαθαρίσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

34 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή, που κατέθεσε παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 26ης Ιουνίου 1997 το Cour supérieure de justice, αποφαίνεται:

Ο όρος «εκτελεστή» που απαντά στο άρθρο 31, πρώτο εδάφιο, της Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως τροποποιήθηκε με τη Σύμβαση της 9ης Οκτωβρίου 1978 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Δανίας, της Ιρλανδίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας, με τη Σύμβαση της 25ης Οκτωβρίου 1982 για την προσχώρηση της Ελληνικής Δημοκρατίας και με τη Σύμβαση της 26ης Μαΐου 1989 για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, έχει την έννοια ότι αναφέρεται αποκλειστικώς στην εκτελεστότητα, από τυπικής απόψεως, των αλλοδαπών αποφάσεων και όχι στις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορούν να εκτελεστούν οι εν λόγω αποφάσεις στο κράτος προελεύσεως. Εναπόκειται στο δικαστήριο του κράτους αναγνωρίσεως, στο πλαίσιο προσφυγής ασκουμένης σύμφωνα με το άρθρου 36 της

Συμβάσεως της 27ης Σεπτεμβρίου 1968, να προσδιορίσει, σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας του, συμπεριλαμβανομένων των κανόνων του ιδιωτικού διεθνούς δικαίου, ποια είναι τα έννομα αποτελέσματα αποφάσεως εκδοθείσας στο κράτος προελεύσεως, στα πλαίσια διαδικασίας δικαστικής εκκαθαρίσεως.

Puissochet Jann Moitinho de Almeida

Gulmann Edward

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Απριλίου 1999.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

J.-P. Puissochet